

ПРОТОКОЛ

№ 565

гр. Пазарджик, 29.11.2023 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – ПАЗАРДЖИК в публично заседание на двадесет и девети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Минка П. Трънджиева

Членове: Венцислав Ст. Маратилов
Димитър П. Бозаджиев

при участието на секретаря Петя Кр. Борисова

Сложи за разглеждане докладваното от Димитър П. Бозаджиев Въззивно гражданско дело № 20235200500646 по описа за 2023 година.

На именното повикване в 10:15 часа се явиха:

Жалбоподател Й. И., редовно призована се явява лично и с адв. В. П., редовно упълномощен отпреди.

За ответник ДКТ „К. В.“ – Пазарджик, редовно призован, се явява процесуалния му представител адв.К.. От последният се представя договор за правна защита и съдействие.

Адв.П. : - Да се даде ход на делото.

Адв. К.: - Да се даде ход на делото. Няма процесуална пречка.

Съдът намира, че няма процесуална пречка по даване хода на делото. В днешното съдебно заседание страните са редовно призовани, надлежно се представляват в процеса, поради което и на основание чл.142,ал.1 от ГПК

О П Р Е Д Е Л И:

ДАВА ХОД НА ДЕЛОТО

ДОКЛАДВА СЕ ДЕЛОТО

С Решение №1047/03.10.2023г., постановено по гр.д.№2545/2022г. по описа на РС- Пазарджик са отхвърлени предявените от Й. Г. И., ЕГН *****, с адрес: гр.Пазарджик ул.„В. Л.” №64, вх.А, ет.2, ап.5, срещу

Драматично куклен театър „К. В.”, ЕИК *****, с адрес гр.Пазарджик, ул.„Ц. С.” №10А, представлявано от директора Г. А., иски с правно основание чл.344, ал.1, т.1, 2 и 3 КТ, във връзка с чл.225, ал.1 КТ, за признаване уволнението на Й. Г. И. за незаконно и за отмяна на Заповед № РД 10-13/13.07.2022г.; за възстановяване на ищцата на заеманата преди уволнението й длъжност „главен счетоводител“ и ответникът да бъде осъден да заплати на ищцата обезщетение по чл.225, ал.1 КТ в размер 25015,43лв. за периода от 13.07.2022г. до 13.01.2023г., ведно със законната лихва от депозирание на исковата молба в съда до окончателното изплащане на вземането като неоснователни и недоказани.

Осъдена е Й. Г. И., ЕГН *****, с адрес: гр.Пазарджик ул.“В. Л.” №64, вх.А, ет.2, ап.5, на основание чл.78, ал.3 ГПК, сумата в размер на 2339,21лв., сторени разноси в производството.

Против това решение е постъпила въззивна жалба от Й. Г. И., чрез процесуалния й представител адв.В. П..

Твърди се в същата, че обжалваното решение е неправилно и незаконосъобразно, тъй като е изготвено в противоречие с материалния закон и при съществено нарушение на съдопроизводствените правила, като освен това е и необосновано.

Сочи се, че изводите на съда не съответстват на събраните по делото доказателства, като съответно същия не се е произнесъл по всички твърдения на ищеца, направените възражения, доказателствени искания и правни аргументации, свързани с предмета на делото.

По необосноваността на решението и това, че същото е постановено при съществено нарушение на съдопроизводствените правила се визира, че съгласно трайно установената съдебна практика на Върховния съд и на Върховния касационен съд, правораздавателният орган не може да пропусне да изясни фактическите положения във връзка с предмета на иска и възраженията на страните, щом това има отношение към предмета на спора.

Сочи се, че съдът е длъжен да даде отговор на всички техни доводи и възражения, като ясно и точно изложи съображения по тях. Ако не го стори, нарушавайки чл.12 и чл.235, ал.2 ГПК, той засяга принципа за установяване на истината. разписан като основен в чл. 10 ГПК. /в тази насока са Решение

№ 60326 от 14.12.2021г. по гр.д. №623/2021г. на ВКС, 4-то гр. отделение:
Решение №166 от 15.07.2013г. по гр.д.№1285/2012г. на ВКС/.

Приема се, че това е така, защото съдът всякога е длъжен да даде отговор на възраженията и доводите на страните, независимо дали ги счита за основателни или не и дали ги уважава или ни и този отговор винаги трябва да бъде обективиран по делото- в мотивите на съдебния акт. Изготвянето на мотиви е гаранция, че съдът взема решенията си по вътрешно убеждение, основано на обективно, всестранно и пълно изследване на всички обстоятелства по делото и на закона. Липсата на мотиви води до невъзможност да се провери правилността на решението и затова всякога представлява съществено нарушение на процесуални правила.

Твърди се, че в исковата молба на лист 5 е направено възражение, че в процесната заповед няма посочване времето на извършване на всяко едно от вменените нарушения на Й. И.. По нататък във второто изречение са посочени като пример три от нарушенията- тези по пункт 3, 4 и 5. Очевидно е, че това е така. Приема се, че лесно проверимо е, че в процесната заповед няма точно, ясно и конкретно посочване на датата на извършване на всяко едно от вменените на ищцата 7 дисциплинарни нарушения и най- вече кога то е открито, изискване произтичащо от чл.195, ал.1 от КТ.

Сочи се, че на лист 10 от решението съдът е записал, че е спазено изискването на чл.194, ал.1 КТ, като процесното дисциплинарно наказание е наложено в преклузивния двумесечен срок от откриване на нарушението, като в скоби записва, че това касае вменените нарушения по пунктове 1, 2, 5 , 6 и 7. Според изложеното в процесната заповед, казва съда и продължава, нарушенията са извършени от ищцата най- рано в началото на 2022г. Логически следва, що за понятие използва съда- най- рано и на следващо място, какво значи в началото на 2022г. ?!

Приема се, че следващото е още по- странно, което казва съда, че това произлизло от събрания доказателствен материал и съответно, че то произлизло и от показанията на св. К., при което се установявало, че работодателят е разбрал за тяхното извършване в края на месец май. Обръща се внимание, че свидетелката не е казала коя е година, при което не става ясно кога е открито, тъй като всяка година има месец май.

Впоследствие се визира, че следващото като мотиви

първоинстанционния съд казва, че за нарушенията посочени в пункт 3 и 4 не може да се прецени дали е спазен посочения по-горе срок, поради непосочване от страна на работодателя на момента на тяхното извършване.

Цитира се визираното от първата инстанция на лист 11 от решението, че от събраните доказателства по делото се изяснява, че твърдените нарушения са извършени в края на месец май, началото на месец юни 2022г но е недопустимо пропуските в уволнителната заповед да бъдат запълвани в хода на съдебното заседание.

Визира се, че логически възниква въпроса защо този съд /районния/ не видял очевидното, че няма посочване в процесната заповед кога е извършено всяко едно от 7-те нарушения и второ, защо този съд веднъж приема, че от показанията св. К. е достатъчно да се определи кога се извършени нарушенията по пункт 1, 2, 5, 6 и 7, а след това на следващия лист съдът е на противоположното мнение, като мотивира, че тези пропуски е недопустимо да бъдат запълвани в хода на съдебното заседание.

Твърди се, че нормата на чл. 195, ал.1 от КТ е категорична, че за всяко дисциплинарно нарушение следва да се посочи в уволнителната заповед кога е извършено, а не да се извлича от свидетелски показания.

Твърди се, че съдът незаконосъобразно и в разрез е правомощия си с направил упрек към ищцата, че видите ли тя не е ангажирала доказателства, които да опровергават изложеното от св. К..

Задава се отново логически въпрос към съда, какви ще да са тези доказателства, които ищцата е следвало да ангажира, за да опровергават едно неуточнено твърдение на свидетел за това, кога е открито нарушение (м.май), касаещо текст от императивна норма? В тази насока се счита, че, не може със свидетелски показания да се запълват пропуски в уволнителна заповед и това е правилния извод, а не обратното.

От изложеното до тук се приема, че първоинстанционният съд е формирал погрешно вътрешно убеждение, изложил е противоречиви мотиви, които в едната си част са в противоречие и с материалния закон- чл.194. ал.1, във връзка с чл.195. ал.1 КТ, доказващо необоснованост на решението и наличие на съществено процесуално нарушение на съдопроизводствените правила.

Твърди се, че е правилен упрека на първоинстанционния съд, че в ИМ няма въведени твърдения от ищцата за нарушение на чл.193 от КТ.

Сочи се, че все пак по този въпрос последният на лист 10 е изложил мотиви, които обаче приемат, че са необосновани и неправилни.

Моля да се има предвид, а това е трябвало да се съобрази и от първата инстанция, че когато е писана ИМ единствената информация, която ищцата е имала по отношение процедурата по чл.193 от КТ е тази, че до нея са отправени две искания да даде обяснения и съответно тя е дала такива, в срока в който ѝ е указан. Но едва в хода на делото се открило обстоятелството, че тези нейни писмени обяснения са входиран в деловодството на ответника, но по тях или по- точно върху тях няма отразено каквото и да е от ответника, доказващо, че той ги е приел и се е съобразил е тях, преди да наложи процесното дисциплинарно наказание. Именно поради това се е и приело, че първоинстанционният съд ще вземе предвид тези новооткрити факти по тази причина се въведени твърдения с писмената защита.

Сочи се, че това негово задължение произтича от чл.236, ал.2 ГПК-преценка на доказателствата.

Твърди се, че безспорно е, че тези две писмени доказателства в същността си, съгласно чл.260, т.5 от ГПК са новооткрити факти, тъй като са били представени от ответната страна с молба в изпълнение на указания на съда, която молба е с рег.№20528/12.10.2022г. от деловодната система на съда: лист 2, точка 1, където е посочено, че представят и обясненията- 2бр., при което те са и по тази причина ищцата не е имала възможност да се позове в ИМ на факта, че по тях или по- точно върху тях няма отразено каквото и да е от ответника, доказващо, че той ги е приел и най- важното, че се е съобразил с тях, преди да наложи процесното дисциплинарно наказания.

Ето защо се моли при решаване на делото във въззивната инстанция да бъдат взети предвид двете писмени обяснения, които ответната страна представи. В тази насока се моли от съдът да бъде съобразено разпоредбата на чл.193, ал.1 от КТ съгласно която работодателят е длъжен преди налагане на дисциплинарното наказание да изслуша работника или служителя или да приеме писмените му обяснения и да събере и оцени посочените доказателства.

Твърди се по делото, че работодателят на ищцата в лицето на директора на ДКТ „К. В.“- Пазарджик не е изслушал лично ищцата. Покана от негова страна към нея да се яви пред него, за да бъде изслушана, няма по делото. Твърдения в тази насока няма и от двете страни. Не се представени доказателства от ответната страна за противното, тоест че той я е изслушал. Няма данни зова да е станало по вина на служителя И. И., по смисъла на ал.3 на член 193 от КТ.

Визира се, че по делото се събрани доказателства, представени от ответника с молба вх.№20528 от 12.10.2022г., че работодателят в изпълнение на процедурата по чл.193, ал.1 от КТ е отправил две искания за даване от нейна на страна на писмени обяснения. Исканията са изпратени до ищцата с куриерска поща с обратна разписка, чрез фирма Ин Тайм, които тя е получила. Първото искане е с изх. №ЧР-01-202 от 21.06.2022г.

Сочи се, че видно от съдържанието на това искане в него не се съдържат никакви мотиви по отношение на констатирани трудови нарушения. Така както се твърди, че ще бъде направено на лист 1. Второ, в него се задават въпрос във връзка е част от по- късно посочените в процесната заповед дисциплинарни нарушения. Реално има въпроси които не са дори във връзка е трудовите задължения на ищцата.

Визира се, че ищцата е спазила указания срок и е изготвила писмено обяснение на дата 24.06.2022г., което е входирано в деловодната система на ответника с вх.№ЧР-01- 207/27.06.2022г.

Твърди се, че след това е последвало второ искане с изх.№ЧР-01-217/30.06.2022г., което е отправено до ищцата по пощата с обратна разписка. Видно от съдържанието на това искане в него отново не се съдържат никакви мотиви по отношение на констатирани трудови нарушения, така както се твърди, че ще бъде направено на лист 1. Второ, в него отново се задава въпрос във връзка с част от по- късно посочените в процесната заповед дисциплинарни нарушения. Реално има въпроси които не са дори във връзка с трудовите задължения на ищцата.

Твърди се, че ищцата е спазила указания срок и е изготвила писмено обяснение, което е входирано в деловодната система на ответника с вх.№ЧР-01-222/05.07.2022г.

Обръща се внимание на съда, че очевидно двете писмени обяснения на

ищцата, които тя е изготвила във връзка с две искания на ответника, които той е посочил, че прави на основание чл.193, ал.1 КТ не са били приети от него, като той не се е запознал с тях, нито пък е оценил това, което е написано в тях. В тях няма каквато и да е резолюция, доказваща, че има запознаване и приемане на същите с положен подпис и дата на запознаване и приемане на същите от директора.

Приема се, че е налице пряко доказателство, представено от ответника по делото /двете писмени обяснения от ищцата посочени надлежно по-горе/, доказващо, че е била нарушена процедурата по чл.193, ал.1 от КТ, при което работодателят в лицето на директора Г. А. не е приел тези две писмени обяснения на ищцата.

Сочи се, че в писмените доказателства представени от ответника се намира "Констативен протокол" от дата 10.06.2022г., в който е записано, че се издава на основание Заповед №РД-09-07/02.06.2022г. на директора на театъра Г. А., /очевидно касаеща намереното в ст.25/ при което ясно се вижда, че този протокол е приет от директор и той се е запознал с него, като е поставил резолюция „Запознат съм“, дата 10.06.2022г. и следва подпис и накрая е изписано име и фамилия - Г. А..

Твърди се, че наличието само на входящ номер от деловодна система, който удостоверява, че тези две писмени обяснения са постъпили при работодателя, не обоснова императивно вмененото му задължение, по смисъла на второто изречение на чл. 193. ал.1 от КТ.

Визира се, че в процесната заповед, видно от съдържанието ѝ, дори няма каквато и да е индикация, че работодателят на ищцата е изпълнил и последното си задължение, вменено му с последното изречение на чл.193, ал.1 КТ- да събере и оцени посочените доказателства. Този безспорен факт, също категорично доказва, че работодателя изобщо не ги е приел.

Възразява се с изложения бланкетно от първия съд мотив на лист 10, че: Не е необходимо върху посочените обяснения да се поставя определена резолюция или подпис на директора.

Сочи се, че това е така, тъй като в едни случаи има доказателство, че директорът по този начин удостоверява, че е приел „Констативен протокол“ от дата 10.06.2022г., както е посочено по-горе, а за тези важни по делото факти, съдът подхожда лежерно и negliжиращо и то без да обоснове откъде

произтича това негово вътрешно убеждение по този важен за този казус правен въпрос относно спазването на процедурата по чл.193, ал.1 от КТ.

Твърди се, че ако това е било вярно, което се казва в мотивите на решението, т.е. че не е необходимо да има поставена резолюция или подпис на директора върху тези обяснения, то се дава пример, че по делата в съда непрекъснато постъпват молби и искания. Върху всички тях има поставена резолюция от съдията по делото, която има двойствен характер- първо, удостоверява, че съдията се е запознал с тези молби или искания и че те са приети по делото и второ, указва се какво точно да се случи с тях.

В заключение се сочи, че съдът следва да приеме, че от страна на работодателя в лицето на директора Г. А. е налице допуснато нарушение на чл.193, ал.1 КТ, тъй като той не е приел двете писмени обяснения, дадени от ищцата в отговор на негови искания, като освен това не е събрал и оценил посочените доказателства в тези писмени обяснения.

Отделно от това се визира, че първоинстанционният съд е допуснал съществено процесуално нарушение, като не е съобразил, че това са новооткрити факти в ново представено писмено доказателство от ответната страна.

Ето защо се иска въззивният съд да приложи ал.2 на чл.193 от КТ и да отмени дисциплинарното наказание, без да разглежда спора по същество.

Твърди се, че в исковата молба на лист 5 е направено възражение, че процесната заповед е немотивирана по смисъла на чл.195, ал.1 от КТ. Визира се, че представената писмена защита от края на лист 3 до средата на лист 15 са изложени подробни мотивирани и аргументирани съображения и правни изводи, доказващи, че процесната заповед е немотивирана и това се отнася за всяко от 7-те дисциплинарни нарушения.

Счита се, че съдът е щял да се запознае подробно с тези доводи и ще се произнесе по тях. Приема се, че се е видяло, че няма и ред как съдът цени така изложеното от наша страна.

Приема се, че това е пример за съществено процесуално нарушение по смисъла на чл.236, ал.2 от ГПК допуснато от първия съд. Соци се, че в началото на тази въззивна жалба - лист I в точка 1 е обосновано до какво води това нарушение.

Поддържа се всичко онова, което е било изложено в писмената защита по отношение на немотивираност на процесната заповед- от края на лист 3 до средата на лист 15, които на този етап се счита, че няма да се повтаря в подробности.

Твърди се, че в исковата молба на лист 5 е направено възражение, че наказващият не е спазил императивните разпоредби на чл.190, ал.2 КТ и чл.189, ал.1 от КТ.

Визира се, че в писмената защита от средата на лист 15, където изречението започва с думите- на трето място до лист 16, където има изречение, което започва с думите на четвърто място са изложени подробни мотивирани и аргументирани съображения и правни изводи, доказващи, че наказващият не е спазил императивните разпоредби на чл.190, ал.2 КТ и чл.189, ал.1 от КТ. Посочена е относима задължителна практика на ВКС.

Сочи се, че районния съд е следвало да се запознае подробно с тези доводи и ще се произнесе по тях, но се е видяло, че няма и ред как съдът цени така изложеното. Отделно от това се приема, че процесната заповед е пълна с бланкетни твърдения без мотиви не само по отношение системност, но и за увреждане имуществото на работодателя; неизпълнение на трудови задължения; злоупотреба с доверието на работодателя, неизпълнение на законово разпореждане и прочие.

Твърди се, че първоинстанционният съд постъпва по същия начин, тъй като в обжалваното решение има декларативно изразяване от съда без мотиви по отношение на горното и то се констатира на лист 12. В края на същия този лист 12 има повече за системността, но е налице произнасяне при ексцес, тъй като съдът си е позволил да излезе извън посоченото в процесната заповед по отношение на първото дисциплинарно нарушение.

Приема се, че това е абсолютен пример за съществено процесуално нарушение по смисъла на чл.236, ал.2 от ГПК допуснато от първия съд.

Твърди се, че в началото на тази въззивна жалба- лист 1 в точка I е обосновано до какво води това нарушение, като е посочена и относимата задължителна съдебна практика.

Поддържа се всичко онова, което е изложено в писмената защита по отношение на това, че наказващият не е спазил императивните разпоредби на

чл.190, ал.2 КТ и чл.189, ал.1 от КТ- от средата на лист 15, където изречението започва с думите- на трето място до лист 16, където има изречение, което започва с думите- на четвърто място и което на този етап се приема, че няма да се повтаря в подробности.

Твърди се, че по делото са били допуснати СПЕ - единична, тройна и петорна, като с оглед авторството е бил разпитан в съдебно заседание бившия директор А. Ж., който е заявил по категоричен начин, че това е неговия подпис и че той го положил.

Визира се, че по делото във връзка е обжалваната заповед, ясно може да се отличи, че няма вменяване на дисциплинарно нарушение към ищцата по отношение на никакви съмнения за авторството в допълнително трудово споразумение /ДТС/, което беше представено от нея в оригинал пред съда.

Този въпрос, кой е авторът на подписа в това ДТС е неотнормим към предмета на делото, защото ДТС изобщо не се споменава в точка 1 процесната заповед.

Посочва се, че в писмената защита е било казано, че съдът ще бъде изключително затруднен да се произнесе във връзка с трите СПЕ. В тази насока се твърди, че ГПК не приравнява съдебната експертиза на доказателство, нито пък съдът е задължен да възприеме заключението на вещото лице, а го обсъжда, ведно с другите доказателства по делото. Единственото друго доказателство са гласните показания на автора на подписа. При това фактическо положение и предвид факта, че този въпрос е неотнормим към предмета на делото, то се моли съда да приеме, че автор на подписа е А. Ж.. като не възприеме единичната и петорната експертиза и да кредитира тройната такава.

Твърди се, че тройната експертиза категорично е посочила недостатъците на единичната такава, както и вещите лица пространствено обясняват защо считат, че подписа е на автора му, а не е имитация.

Твърди се, видно от Протокол №1343 от 20.09.2023г., че вещите лица от петорната експертиза са в зависима връзка на началник и подчинени. Реално няма представено доказателство за обсъждане на тази експертиза, като единственото е, че тя е подписана от всички без да има особено мнение.

Сочи се, че вещите лица са заявили пред съда, че не са взели предвид

част от доказателствата, използвани от единичната и тройната експертиза, тъй като те не са издирвали и не са набавяли доказателства.

Визира се, те са заявили, че не са се запознали с показанията дадени от А. Ж., тъй те не били им изпратени. Приема се, че доста странно е заявлението, че тях не ги интересува, кой какво твърди.

Поддържам се всичко онова, което е изложено във връзка с тази експертиза от лист 3 до лист 8 и най- вече мотивираното възражение защо тази експертиза не следва да бъде приемана, тоест до лист 13.

Твърди се, че по повод на единичната и най- вече на петорната експертиза съдът е допуснал драстично нарушение на правата на ищцовата страна, като не се е съобразил с направеното доказателствено искане за назначаване на арбитражна експертиза.

За прецизност се сочи, че видно от Протокол № 413 от дата 15.03.2023г. лист 15 и лист 16, процесуалния представител на ответната страна е заявил, че тройната експертиза не следва да бъде приемана. Съдът обаче я е приел, като е заявил, че заключението е обосновано. На лист 17 обаче, отново процесуалният представител на ответника аргументира и прави искане за назначаване арбитражна експертиза. Мотивът му е, че има две противоречиви експертизи, като заявява, че има практика на ВКС и то константна, но не я посочва. Той заявява пред първия съд, че дори да няма искане от страните за нейното назначаване, то съдът е задължен да направи това, тоест да назначи арбитражна експертиза според тази практика на ВКС. Ищцовата страна е направила възражение.

Обръща се внимание да действията на съдията по това дело. Без да има каквото и да мотивиране на искане за назначаване на петорна експертиза СПЕ. то съдът си е позволил да я назначи. Тоест, адв. К. процесуален представител на ответника, нито се позовава, нито посочва какъвто и да е недостатък на тройната експертиза, нито пък иска да бъде назначена петорна експертиза, тоест обобщено няма нито един аргумент по смисъла на чл.201 от ГПК. но се назначава тази петорна експертиза от съдът.

Твърди се, че съдът няма право на служебно начало в тази насока. Но ако има искане, той трябва да го съобрази с чл.201 ГПК и така както е поискано, а не да си превишава правомощията. И ако е вярно твърдението на адв.К., че има трайна практика па ВКС, а всъщност той такава не посочи дори

в писмената си защита, то съдът има правомощия служебно да назначи само арбитражна експертиза. В този аспект се приема, че е допуснато съществено процесуално нарушение.

Навежда се и друго такова, като се визира, че видно от Протокол №1343 от 20.09.2023г. на лист 8 от страна на процесуалния представител на ищцовата страна са били изложени аргументирани възражения защо петорната експертиза не следва да бъде приемана: стесняване на периода: неизползване на всички доказателства по делото: незапознаване с показанията на автора на подписа и прочие, включително че тази експертиза е само количествено натрупване, а не качествен резултат. Един от вещите лица работи, останалите 4-ма се подписват. На лист 9 от протокола е посочен порока на петорната СПЕ, като това е направено по аргумент на чл. 201 от ГПК.

На лист 10 от протокола ясно се установява, че съдът си признава за превишаването на правомощията си, като заявява, че съдът е решил каква да е експертиза като се повтаря, че искане за петорна експертиза няма от никого по делото.

Визира се направено искане- лист 11 от протокола от процесуалния представител на ищцовата страна за назначаване на арбитражна експертиза, като то е направено по абсолютно идентичния начин, както това искане за този вид експертиза е от адв.К.. Основният мотив е била разнопосочността на така приетите експертизи, като е посочена относима съдебна практика.

Сочи се, че на лист 12 съдът отказва да стори това с несъстоятелен мотив. В края съдът заявява, че за пълнота следва да бъде посочено, че не е необходимо назначаване на поисканата от адв.В.П. експертиза, тъй като по делото са изготвени общо три експертизи с поставени едни и същи въпроси, по които вещите лица са дали отговор.

Насочва се вниманието на мотивите на съда по отделните експертизи, които са показателни за тяхната необоснованост. В този смисъл се сочи, че на лист 7 от решението се заявява, че единичната и петорна експертиза, съдът кредитира като компетентно изготвена и даваща отговор на поставените задачи, при което се установява, че подписът, поставен за “Ръководител“ в ДТС от 01.07.2018г. към ТД №26/25.01.1988. не е положен от лицето А. Г. Ж.. В следващото изречение, съдът се произнася по тройната експертиза СПЕ,

като заявява, че същото се намира в противоречие с обсъдените по-горе експертизи и по тази причина не я кредитира. Приема се, че странно е тогава, защо съдът назначава петорна експертиза, при условие, че има вече противоречие между две експертизи. Третата, не е арбитражна. Тоест, първо се заявява от съда, че вещите лица от всички експертизи са отговорили на едни и същи въпроси. Второ, всички СПЕ са приети от съда, като отговарящи на условията на чл.201 ГПК и съдът накрая по абсолютни неясни и необосновани критерии си избира две от тях, а третата отхвърля защото била в противоречие с другите две. Твърди се, че това е в разрез с всички процесуални правила. И за да се реши въпроса, на лист 9 от решението съдът се произнася, че не кредитира показанията на св.А. Ж., в който той заявява, че подписът е негов, защото това противоречало на единичната и петорната експертиза. Приема се, че този подход на съда е недопустим.

Твърди се, че правилото залегнало по този въпрос от константната практика на ВКС е, че при това разминаване следва да се назначава арбитражна експертиза. Справедливостта изисква с научни методи от независими нови експерти да се стигне до извода, коя от тези многобройни експертизи следва да се кредитира или да не се кредитира.

В заключение се приема, че от така изложеното категорично се доказва, че първоинстанционният съд в нарушение на процесуалните правила, в разрез с вменените му правомощия е допусна съществено процесуално нарушение, водещо до нарушение процесуалните права на ищцовата страна. Тези нарушения в същността с оглед така постановеното решение водят до необоснованост на същото и до неправилност. Приема се, че по този начин съдът нарушава принципа за установяване на истината, разписан като основен в чл.10 ГПК, както и този за равенство на страните в съдебния процес, залегнал в чл. 9 от ГПК.

Приема се, че това е така, тъй като въз основа на това нарушение съдът е създал една сложна конструкция при която мотивира, че посоченото в точка 1 дисциплинарно нарушение е доказано, при което само от него е налице системност, като последната в този вид не е посочена в процесната заповед, нито пък е посочена в писмената защита или по време на делото.

Отбелязва се, че видно от съдържанието на точка 1 от процесната заповед в нея няма и ред по отношение на това дали начисляването на сумата

за заплати, така както се твърди в тази точка 1, произтича от това ДТС от дата 01.07.2018г. Второ, никъде няма и ред като твърдение там, че ДТС е истинско или неистинско. Няма обвинение, че то е създадено от ищцата. В тази насока се моля да се вземат предвид аргументите, които са изложени в писмената защита в точка 2.1. от лист 4 до лист 5.

Твърди се, че извън вниманието на съда е останал и факта, че за това дисциплинарно нарушение не е искано обяснение по смисъла на чл.193, ал.1 КТ.

По отношение на незаконосъобразността на обжалваното решение се твърди, че още в исковата молба, така и в писмената защита са изложени многобройни доводи, включително правно обосновани, свързани с факта, че уволнението на ищцата е незаконосъобразно, поради нарушаване на изискването на чл.193. ал.1 от КТ- за вмененото й дисциплинарно нарушение по точка 1 не са били искани обяснения в съответствие с разпоредения процесуален ред. Следователно не може да прието нещо, което не е било искано.

Твърди се отново, че са изложени аргументи, които доказват, че дадените две писмени обяснения от ищцата не са били приети от работодателя.

Приема се, че е проверимо, че съдът няма произнасяне по този значим за казуса и за правото въпрос. Липсват каквито и да са мотиви по отношение действието на работодателя по приемането на тези писмени обяснения, както и тяхната оценка и преценка преди да наложи процесното дисциплинарно наказание. Приема се този факт е доказан и само на това основание обжалваната заповед следва да бъде отменена.

Моли се съдът да приеме, че от страна на работодателя в лицето на директора Г. А. е налице допуснато нарушение на чл.193, ал.1 КТ, тъй като той не е приел двете писмени обяснения дадени от ищцата в отговор на негови искания, като освен това не е събрал и оценил посочените доказателства в тези писмени обяснения.

Приема се, че отделно от това първоинстанционният съд е допуснал съществено процесуално нарушение, като не е съобразил, че това са новооткрити факти в ново представено писмено доказателство от ответната страна.

Моли се въззивният съд да приложи ал.2 на чл.193 от КТ и да отмени дисциплинарното наказание, без да разглежда спора по същество.

Твърди се, че по делото се доказва, че Заповед рег.№РД-1013/13.07.2022г. на директора на ДКТ, “К. В.”- Пазарджик е издадена в противоречие с материалния закон- КТ, което я прави незаконосъобразна.

В тази връзка се сочи, че в съдебното решение съдът е мотивирал, че дисциплинарите нарушения посочени в точка 3 и 4 от процесната заповед не отговарят на императивните изисквания на чл.195, ал.1 КТ, тъй като работодателят не е посочил дата или период на извършването им. Съдът е категоричен, че от събраните по делото доказателства се изяснявало, че твърдените нарушения са извършени в края на месец май, началото на месец юни 2022г, но е недопустимо пропуските в уволнителната заповед да бъдат запълнени в хода на съдебното заседание. Тук още веднъж се посочва, че след като съдът е изложил този мотив и при условие, че такъв извод се налага и за останалите посочени в уволнителната заповед дисциплинарни нарушения, то този съд е следвало да приложи еднакви критерии и да стигне до същия извод, а не както е направил.

Твърди се, че на лист 14 в началото съдът мотивира, че по отношение на вменените нарушения по пунктове 2 и 6 следва да се посочи, че ответникът не е успял да проведе пълно и главно доказване, че същите са извършени от ищцата. Там е и посочил, че ищцата е извършила вменените и със заповед №РД 10-13/ 13.07.2022г. нарушения на трудовата дисциплина по пунктове 1, 5 и 7.

Твърди се, че процесуалният закон въвежда забрана за обжалване на решението в частта, която е положителна за страна, тоест решението е в нейна полза, тъй като липсва материален интерес да се направи това.

По отношение на останалите три дисциплинарни нарушения по пункт 5 и 7 се визира, че в точка 1 на лист 1 от процесната заповед е записано, че в началото на м. януари 2022г. Й. И. е започнала да си начислява трудово възнаграждение в размер на 3190лв. за месеците януари и февруари, а в началото на м.март 2022г. си е начислила сумата в размер на 3400лв. за месеците март- април, вместо полагащите ѝ се по 2700лв. Накрая на този лист I с записано допълнително изречение със следния текст, че с посоченото в т. 1 и 2 е увредила имущество на работодателя и е злоупотребила с доверието му.

Освен това не е изпълнила трудовите си задължения.

В тази насока, че приема, че тук няма и ред реално кога като дата е извършено това нарушение, за може съдът да прецени дали е спазен срока по чл.194 КТ.

Приема се, че от страна на ответника не са се представили каквито и да са доказателства за увреждане на каквото и да имуществото на работодателя от страна на ищцата в качеството ѝ на главен счетоводител при този работодател.

Сочи се, че в този текст умишлено и най- вероятно целенасочено не е посочено какво е правното основание ищцата да извършва действие, което е материализирано многократно с глагола „начислява“ и това нейно действие кои законови разпоредби, подзаконови такива, вътрешни актове на работодателя или нейни трудови задължения нарушава.

Твърди се, че ДКТ „К.В.“- Пазарджик е второстепенен разпоредител с бюджета към министъра на културата, прилагащ система на делегиран бюджет- /писмено доказателство представено от ответника „Вътрешни правила за работната заплата“, утвърдени от него със Заповед № ФС - 01/07.01.2022г., за които не са се представили доказателства, че ищцата е запозната и които вътрешни правила не са цитирани, като нарушени в тази точка/. Отделно от това се визира, че има Постановление №263 от 30 юли 2021г. за определяне на второстепенните разпоредители с бюджет по бюджета на Министерство на културата, като в т.37 е посочен ДКТ.

Приема се, че има непознаване на основни правни понятия и най- вече счетоводни, банкови и други, които са довели до там, че в тази точка 1 от процесната заповед, представителят на работодателя е приравнил трудовото възнаграждение на работника като негово имущество. Счита се, че това не само не е вярно, тъй като парите са платежно средство и не са имущество, но тези бюджетни средства дори не са на работодателя, а са делегиран бюджет от Министерството на културата

Твърди се, че е очевиден и друг факт, който е убягнал на работодателя на ищцата, а и на първоинстанционния съд и това е. че първо се изготвят и се утвърждават от него, така наречените поименни щатни разписания за всеки един служител. Тези поименни щатни разписания са представени по делото. Последното такова е към дата 01.07.2022г. утвърдено от Директора, в което

ищцата е под №38 със заплата от 4420лв. и то във време, когато тя не е била на работа.

Твърди се, е въз основа на тях се изготвят ведомостите за заплатите, които също се утвърждават от директора, а бюджетните средства за заплати постъпват от Министерството на културата. Тоест по делото се събрани писмени доказателства за тази процедура, но не са представени писмени доказателства от ответната страна, че Министерството на културата в лицето на негов орган или в лицето на самия министър е имало каквито и да са забележки по отношение на трудовото възнаграждение на ищцата за посочените месеци.

Твърди се, че представителят на работодателя, а и първоинстанционният съд е пропуснал и друг важен факт, които е очевиден и се констатира от приетата и неоспорена от страните СПЕ, а именно, че самият той е определя това възнаграждение на ищцата, както е и определял и допълнително трудово възнаграждение. Съответно за м.декември 2022г.- 12000лв.: за м. октомври 2021г.- 8000лв., същото за м. декември 2022г. и други /лист 2 и лист 5 от СИЕ.

Сочи се, че в дадените от него показания по реда на чл.176 ГПК това е признато.

Твърди се, че не става ясно, какво обосновава представителят на работодателя да счита, че на ищцата се е полагало възнаграждение от 2700лв. Искан се съдът да обърне внимание, че тук няма посочване на нито един писмен документ свързан с размера на трудовото възнаграждение на ищцата, касаещо твърдяното от него възнаграждение в размер на 2700лв.

Визира се разпоредбата на чл.195 от КТ която задължава да се посочат мотиви, които да бъдат подкрепени с доказателства, като очевидно такива няма.

Твърди се, че няма как да се обоснове с какво точно ищцата е злоупотребила с доверието на работодателя, след като самият той не е посочил точно с какво нейно действие се е стигнало до тази злоупотреба, при това той да докаже, че то е било умишлено.

Сочи се, че няма посочване от страна на представителя на работодателя на нито едно трудово задължение, което ищцата не е изпълнила. И не само

това, не е посочено откъде произлиза това трудово задължение, за да може най-вече съдът да направи преценка за верността на подобно твърдение.

Приема се, че именно поради това, че работодателите злоупотребяват с правата си, законодателят е въвел изискването за мотиви в чл.195, ал.1 от КТ, както и данни за срока.

Визира се, че за последното, данни в тази точка 1 няма, тоест кога е открито това дисциплинарно нарушение /ако изобщо, то е такова/.

Твърди се, че по делото единствено има едни инцидентни показания на св.К. на лист 12 от Протокол №1430 от 12.10.2022г. Дори този свидетел твърди, че директорът не и казал кога е разбрал това. Не и казал конкретна дата, като последното го е повторила два пъти. Тъй като този свидетел е в трудови правоотношение с представителя на работодателя, то се приема, че съдът е следвало да цени дадените от него показания в контекста на чл.172 от ГПК по отношение на казаното от нея, че това е месец май.

Приема се, че така или иначе, тя не е научила точната дата, когато директорът е открил нещо нередно.

Съдът е следвало да приложи еднакъв критерий по въпроса за срока, състоящ се в това, че е недопустимо пропуските в уволнителната заповед да бъдат запълнени в хода на съдебното заседание.

Твърди се, че на лист 13 от процесното решение съдът си е позволил да изложи мотиви в насока, за която не е сезиран и няма въведени каквото и да са твърдения, касателно, че всяко едно начисляване представлява отделно виновно нарушение на трудовата дисциплина. Приема се, че ако това е така, то логически възниква на първо място въпроса, защо съдът не е извършил преценка за всяко едно от тях по смисъла на чл.194, ал.1 КТ.

Приема се, че няма и ред в мотивите на съда по отношение на обстоятелството, за което многократно са изложени твърдения и то като факт бе доказано и не бе оспорено от ответната страна, а това е, че за дисциплинарното нарушение по пункт 1 няма изобщо посочване на това Допълнително трудово споразумение от дата 01.07.2018г.

Твърди се, че от този факт произлиза, че това не позволява на съда да се изгради онази сложна конструкция, която е посочил на лист 12 от решението.

Приема се, че съдът избирателно е посочил това което реши, в повечето

случай е част от цялото, като е пропуснал да изложи останалата част.

Твърди се, че съдът е следвало да вземе предвид, че в процесното решение е мотивирал, че няма извършено дисциплинарно нарушение по точка 2 и то при условие, че се доказва по делото, че директорът се е запознал с ДТС още при встъпването му в длъжност на 28.08.2018г.

Сочи се, че съдът е следвало да вземе в предвид, че е казал, че няма извършено дисциплинарно нарушение и по точка 3 от процесната заповед. Ищцата не носи отговорност защо в досието ѝ няма оригинал на ДТС. Но това означава, че директорът е знаел, че ДТС в досието ѝ не е оригинал.

Приема се на така констатираното, че съдът допуска неотнормирана СПЕ, допуска след това тройна такава. Вместо арбитражна допуска петорна, каквото искане няма от която и да е страна. И накрая с цел да защити създаденото от съда сложна конструкция по отношение на дисциплинарното нарушение по точка 1, немотивирано си избира коя експертиза да кредитира и коя не и то с мотив, че едната е в противоречие с другите две, като дори не взема в предвид показанията на бившия директор Ал. Ж..

Моли се да се вземат предвид, че показанията на този свидетел не бяха оспорени от ответната страна, нито пък съдът се произнесъл, че са в нарушение на чл.290 от НК.

В заключение се моли да се има предвид, че посоченото в точка 1 от процесната заповед в същността си не е дисциплинарно нарушение. За същото няма изложени мотиви в процесната заповед. Няма посочване на нормативни актове, поднормативни такива, вътрешни правила, заповеди или трудови задължения, които да са нарушение от ищцата във връзка с изложеното в тази точка 1. По този начин е допуснато нарушение на чл.195, ал.1 и чл.194 от КТ от страна на представителя на работодателя. И накрая за така посоченото дисциплинарно нарушение не е искано обяснение от страна на работодателя, при което е налице и нарушение на чл.193, ал.1 от КТ.

Твърди се, че освен това съдът е допуснал многобройни и то съществени процесуални нарушения във връзка с точка 1, предвид на което е налице и двойствен стандарт, неправилна оценка на доказателствата. Немотивираността на съдебното решение е и довело до формиране на неправилно вътрешно убеждение от съда, довело до порочно решение по отношение на вмененото дисциплинарно нарушение по този първа точка от

процесната заповед.

Твърди се, че в процесното решение няма и ред по отношение на възраженията по тази точка 1, направено от ищцата още в ИМ. Няма и ред по отношение на изложеното в нашата писмена защита по тази точка 1.

Сочи се, че в точка 5 на лист 2 от процесната заповед е записано, че в началото на месец май 2022г. не е подала за месец април 2022г. Декларация образец 1 към НАП, както и данни за здравни осигуровки на служители към театър за предходните месеци /март- април и май 2022г./. С това не е изпълнила възложена ѝ работа, злоупотребила е с доверието на работодателя.

В тази насока се изразява несъгласие с за това с представителят на работодателя. Основанието за това се извежда от НАРЕДБА № Н-13 от 17.12.2019г. за съдържанието, сроковете, начина и реда за подаване и съхранение на данни от работодателите, осигурителите за осигурените при тях лица, както и самоосигуряващите се лица. Цитират се текстове от тази наредба.

Приема се, че подаването на тази Декларация обр. 1 е вменено като задължение на работодателите, какъвто представител се явява директорът Г. А.. Главният счетоводител би могъл да я подготви, но не и да я подава.

Твърди се, че от съдържанието на тази точка е, че се прави някаква несъществува разлика за данните на осигуреното лице в Декларация обр.1, тъй като ищцата се обвинява отделно, че не е подала данни и за здравните осигуровки.

Приема се, че това не е така, тъй като здравните осигуровки се изчисляват на база данните в Декларацията обр.1 и това е казано в горепосочената Наредба.

Счита се, че тъй като срокът за подаване на тази декларация е до 25 число на месеца, следващия месец по смисъла на чл.4, ал.1, буква „а“ и „б“, то това, че не е подадена декларация обр. 1 в началото на месец май 2022г. не може да се вмени като нарушение.

В този смисъл се приема, че няма материален закон и няма санкции за работодателите от типа на ДКТ „К. В.“- Пазарджик за това, че тази декларация не е подадена в срок. Това не се твърди и в процесната заповед. В тази насока са и показанията на св. К., която заявява пред съда на

12.10.2022г., че не са налагани глоби за неподаване на Декларация обр. 1 за осигуровки.

Твърди се, че ако представителят на работодателя е бил приел писмените обяснения на ищцата, които тя е изготвила е трябвало да установи, че в точка 3 има отговор от ищцата, че Декларация обр. 1 за месец март 2022г. е подадена на 02 април 2022г., тоест в срок, при което не следваше да включва този месец в тази точка, още повече, че същия е трябвало да знае, че е изпълнил задължението си пред НАП.

Твърди се, че видно от СИЕ тези Декларации обр. 1 са подадени покъсно от неизвестно по делото лице- П. П., но в СИЕ не се сочи също да е настъпило каквото и да е увреждане за лицата, за които са се отнасяли, нито пък за работодателя.

Сочи, че и за това нарушение, както и предишните няма мотиви. Няма посочване на нито една правна норма, на поднормативен акт, вътрешно правило или заповед, както и трудово задължение, което да е нарушено от ищцата, за да се обоснове, че има допуснато дисциплинарно нарушение от нейна страна, което е в разрез с чл.195, ал.1 от КТ.

Не се сочи и конкретна дата на нарушението, за да може съдът да извърши преценка дали са спазени сроковете.

Визира се, че и за това нарушение не е пропуснато да се добави от ответника, че е налице злоупотреба с доверието на работодателя.

Приема се, че всъщност работодателят реално иска да прехвърли отговорността на ищцата за своето бездействие. И това е така видно от нейната длъжностна характеристика на длъжността “главен счетоводител“, който той е утвърдил на дата 14.03.2022г. и на същата дата е запознал ищцата с нея.

Визира се, че в тази длъжностна характеристика има буква Б „Основни отговорности, присъщи за длъжността“. В нея има точка 3, в която се казва, че ищцата в качеството на главен счетоводител отговаря за правилното и навременно изготвяне и на Декларация обр. 1 и 6, включително за навременното им подаване. Тоест, към нея няма упрек в тази точка 5 от процесната заповед, че декларация обр.1 не е правилно изготвена. Има обвинение, че не е подадена от нея. което не е нейно задължение.

Твърди се, че по делото не се представя писмено доказателство от

ответната страна, че работодателят е упълномощил главния си счетоводител да подава тази декларация обр.1 от негово име.

В заключение се моли да се приеме, че посоченото в точка 5 от процесната заповед в същността си не е дисциплинарно нарушение. За същото няма изложени мотиви в процесната заповед. Няма посочване на нормативни актове, поднормативни такива, вътрешни правила, заповеди или трудови задължения, които да са нарушение от ищцата във връзка с изложеното в тази точка 5. По този начин се счита, че е допуснато нарушение на чл.195, ал.1 и чл. 194 от КТ от страна на представителя на работодателя.

Твърди се, че в точка 7 на лист 2 от процесната заповед е записано, че след извършена проверка в периода 26.05- 2.06.2022г. се е установило, че е заличила на работния ѝ компютър счетоводния архив на ДКТ „К. В.“, като с това е злоупотребила с доверието на работодателя.

Визира се, че на ответникът трябва да е ясно преди да запише този текст, че следва да докаже, че ДКТ „К. В.“- Пазарджик има счетоводен архив. Второ, че този архив е бил на компютъра на ищцата, при което да ѝ е зачислен, като материален актив. Трето, че от страна на работодателя има закупена каквато и да е счетоводна програма, която да генерира информация под формата на счетоводен архив. И не на последно място, да има безспорни доказателства, доказващи, че този архив е заличен на конкретна дата и това е станало с действия на ищцата и то умишлени.

Твърди се, че по делото от страна на ответника не се представени никакви доказателства за горните факти и обстоятелства. Известно е, че за доказването на заличаване на каквото и да е на даден компютър са нужни специални знания. Няма данни ответникът да е ползвал ИТ специалист, който да е изготвил най- малкото становище по този въпрос.

Известно е също така, че по делото не е поискано от страна на ответника да бъде назначена Съдебно компютърна експертиза.

Сочи се, че ако представителят на работодателя е бил приел писмените обяснения на ищцата, които тя е изготвила, а се доказало по делото, че той е нарушил КТ и не ги е приел и впоследствие ги е бил внимателно прочел е трябвало да установи, че в точка 7, първата е отговорила на въпроса му за липсата на счетоводния архив, като е посочила че той се съхранява, съгласно чл.12 от Закона за счетоводството. Навеждат се доводи изведени от

разпоредбите на ЗСч.

Твърди се, че счетоводната информация не е заличена или пък унищожена, т.е. няма никакви действия в тази насока и че тя е налична, като в тази насока са показанията на св.К., която заявява, че от 19.06.2022г. вече има счетоводна информация на електронен носител след като е започнала работа новата фирма.

Твърди се, че тази свидетелка казва, че за ведомостите за заплати и други счетоводни документи лично тя е виждала ведомостите на хартиен носител от 2018г. до напускането на г-жа И., защото тя ги е изготвяла. Моли се за бъдат ценени показания ѝ в насока, че в ДКТ не е имало счетоводна информация качена на електронен носител, който впоследствие да с бил заличен от нищата. Счита се, че не може да се заличи нещо, което го няма. От това приема, че се доказва категорично, че при ДКТ не е имало закупена счетоводна програма и счетоводна информация е била налична и тъй като новата фирма работи със счетоводна програма, същата /счетоводната информация/ е била прехвърлена от хартиен носител на електронен носител.

В заключение се моли, да се приеме, че посоченото в точка 7 от процесната заповед в същността си не е дисциплинарно нарушение. За същото няма изложени мотиви в процесната заповед. Няма посочване на нормативни актове, поднормативни такива, вътрешни правила, заповеди или трудови задължения, които да са нарушение от ищцата във връзка е изложеното в тази точка 7. По този начин е допуснато нарушение на чл.195, ал.1 и чл.194 от КТ от страна на представителя на работодателя.

Не се сочи какъвто и да е мотив или дори пояснение по какъв начин е заличено нещо, което не е доказано, че го има- тоест твърдения счетоводен архив, представлява форма на злоупотреба с доверието на работодателя.

Твърди се, че в процесното решение няма и ред като мотив от съда по отношение на възражението на тази точка 7, направено от ищцата още в ИМ.

Визира се, че на лист 11 в края и в началото на лист 12 се излагат общи мотиви без конкретика за дисциплинарните нарушения по точки 1, 5 и 7, като се твърди, че тяхното извършване се установява по несъмнен начин от ангажираните от ответника- работодател писмени и гласни доказателства, като същите се изброяват и се сочат и свидетелите В. Т. и В. К.. Анализират се показанията на тези свидетелки.

Коментира се, че на един от дисковете имало надпис “изтрито“, но се приема, че няма нито едно доказателство, какво е имало на този диск. Няма доказателство и защо и как се е появил този надпис „изтрито“. Няма нищо казано какво има на другите дискове. Няма нито едно доказателство да е имало счетоводен архив на компютъра на ищцата и най-важното тя да го е изтрила от компютъра.

Счита се, че неправилната оценка на събраните доказателства по това дело от първоинстанционният съд е недопустима, както е недопустимо да не се произнася подробно по всички възражения и твърдения на страните, да не вземе в предвид онова изложено в писмена защита, след като не са правени подробни пледоарии пред съда.

Приема се, че всичко това води до безспорния извод, че не само за нарушенията по точки 1, 5, но и за това по точка 7 от процесната заповед, първоинстанционният съд е формирал погрешно вътрешно убеждение и не е изложил състоятелни мотиви.

Отново се твърди, че е очевидно, че с процесната заповед е наложено само дисциплинарно наказание „уволнение“, като в нея няма нито диспозитив, нито какъвто и да е текст, освен само цифровото посочване на чл.330, ал.2 т.6 КГ, че се прекратява трудовото правоотношение на ищцата.

Твърди се, че няма пречка в една заповед да се вмести, както тази за налагане на дисциплинарно наказание, така също и ако то е “уволнение“ да се посочи, че се прекратява и трудовото правоотношение, но тук задължително присъства и произнасяне за дължими отпуски, за дължимото обезщетение във връзка с чл.224, ал.1 от КТ и прочие, които видно от процесната заповед ги няма.

Моли се въззивният съд да приеме, че възражението направено с ИМ от ищцата на лист 4 за това, че е налице нарушение на чл.335, ал.1 от КТ е доказано.

При това положение се счита, че ако съдът приеме, че реално ищцата е само наказана с дисциплинарно наказание “уволнение“, но трудовото правоотношение не е прекратено, то съдът дължи произнасяне в решението по този правен въпрос, включително и с диспозитив в насока, че съдът не дължи произнасяне по чл.344, ал.1, т.2 от КТ, тъй като трудовото правоотношение на ищцата не е прекратявано изобщо.

Твърди се, че на лист 13 от решението, съдът бланкетно е изложил мотиви по това възражение, изложено на лист 4 от ИМ, но само в първата част и то за известен факт, касаещ, че не са нужни две заповеди. Сочи се, че няма и ред по отношение на тези доводи, изложени в писмената защита по този въпрос.

Твърди се, че извън вниманието на първоинстанционният съд е останал факта, че в процесната заповед не са изложени съображения за вземане на решение от страна на работодатели за налагане именно на най- тежкото наказание „уволнение”.

Визира се, че в правната доктрина и теорията се приема, че мотивите, обосноваващи вземането на най- тежкото наказание дисциплинарно уволнение, следва да бъдат ясно и точно посочени, така щото работникът при несъгласие с тях да организира защитата си, като липсата им всякога се приема за съществено нарушение при издаване на заповедта и обосноваваща нейната отмяна като незаконосъобразна.

Сочи се, че заповедта не отговаря на изискванията не само на чл.195, ал.1 от КТ, тъй като в нея не са изложени мотиви, не е посочено нарушението и кога е извършено, но и на чл. 189 от КТ:

Твърди се, че по делото се доказва, а и това не е било опровергано от ответната страна, че ищцата до процесната заповед няма други дисциплинарни наказания. Няма мотив за тежестта на нарушенията, както и поведението на служителя, което е факт, видно от процесната заповед.

Приема се, че абсолютно незаконосъобразно и самоцелно в процесната заповед от страна на директора на ДКТ е въведено още в началото бланкетното твърдение за системност на извършени нарушения на трудовата дисциплина отстрана на ищцата. Цитират се решение от трайно установената съдебна практика касаещи системни нарушения на трудовата дисциплина по смисъла на чл.190, ал.1, т.3 от КТ.

Моли се да се приеме, че по делото ответникът не се справил с вменената му доказателствена тежест и не е успял да докаже, не само всяко едно от посочените дисциплинарни нарушения, че принципно е трудово нарушение, но то да е извършено от ищцата, а от там и да има системност. За 4-ри от дисциплинарните нарушения това вече факт, видно от

първоинстанционното решение.

Твърди се, че незаконосъобразно и самоцелно в процесната заповед от страна на директора на ДКТ е въведено на много места бланкетното твърдение за злоупотреба с доверието на работодателя от страна на ищцата.

Приема се, че отново според трайната съдена практика в този случай ответникът трябва да изложи мотиви, с кое действие или бездействие и то извършено умишлено от страна ищцата се е стигнало да неизпълнение от нейна страна на трудово задължение.

С оглед това се моли да се приеме, че по делото ответникът не се е справил с вменената му доказателствена тежест и не е успял да докаже, не само всяко едно от посочените дисциплинарни нарушения, че принципно е трудово нарушение, но то да извършено от ищцата, а от там и да има от нейна страна умишлено злоупотреба с доверието на работодателя.

Твърди се, че въпреки, че има възражение въведено от ищцата с ИМ на лист 3, че тя не е злоупотребила с доверието на ответника, съдът вместо да изложи подробни мотиви в тази насока се е задоволил бланкетно да запише, че тя е злоупотребила с доверието му- лист 12 в началото.

Сочи се, че очевиден е ексцесът на дисциплинарната отговорност спрямо ищцата с процесната заповед, тъй като за да се подsigури ответникът е посочил и чл.190, ал.1, т.7 от КТ и то отново бланкетно без да излага каквито и да са мотиви, които от тези 7 посочени дисциплинарни нарушения, той счита, че попадат в квалифициращия признак на т.7 - 7. /предишна т.6-ДВ, бр.51 от 1999г./ други тежки нарушения на трудовата дисциплина.

Приема се, че мотиви на първоинстанционният съд по този правен въпрос отново няма.

Твърди се, че така и не става ясно с кое от извършените 7 нарушения ищцата е увредила имуществото на работодателя. Но този въпрос подробни съображения се визират, че са изложени в представената писмена защита. Мотиви на първоинстанционният съд по този правен въпрос отново няма.

Твърди се, че в писмената защита са били изложени доводи по отношение на това, че е налице „злоупотреба с право“ от страна на работодателя. Истина е, че по този въпрос няма изложение от страна на ищцата в исковата молба. В последната обаче има достатъчно аргументи за

това, че директора на ответника е започнал да я тормози, да я обижда, както и че непрекъснато я е принуждавал да напусне работа и по този начин тя била подложена на изключителен психически тормоз, което е довело до влошаване на здравословното ѝ състояние.

Визира се, че съдът се е мотивирал на лист 14 от решението, че тези твърдения са останали недоказани. Произнесъл се е, че тя е ангажирала единствено болнични листове, но от тях не можело да се направи категоричен извод, че отразеното в тях заболяване е в причинна връзка с поведението на директора. Изразява се несъгласие с тези мотиви.

Твърди се, че е налице безспорно доказателство и то представено от ответника за злоупотреба с право по смисъла на чл.8 от КТ, при което директорът на ДКТ „К.В.“- Пазарджик изобщо не е имал намерение да спазва материалния закон - КТ, да спазва основни принципи в него и най- вече процедурата по налагане на дисциплинарно наказание „уволнение“. Това писмено доказателство се приема, че е негово писмо до министъра на културата изх.№РД- 18-164 от 03.06.2022г. където накрая той е записал: „Смятам, че нейните действия са неправомерни и тъй като ще я уволня дисциплинарно, тя взема болничен лист.“. Тоест, приема се, че този представител на работодателя изобщо не е имал намерение да изслушва служителя, да приема и оценява представени от този служител писмени обяснения, тъй като той има една единствена цел- да уволни служителя дисциплинарно без значение дали този служител е извършил дисциплинарно нарушение или не е извършил такова.

Визира се, че всички болнични листове са обжалвани и те са потвърдени като законосъобразни.

Сочи се, че дори и да се приеме от съда, че след като в исковата молба няма твърдение за злоупотреба с право от страна на работодателя по смисъла на чл.8 от КТ, то е налице пряко писмено доказателство, което опровергава мотива на съда, че заболяванията не са в пряка връзка с неправомерните действия на директора, но и показва, че за него единствената цел е да уволни ищцата.

Приема се, че това писмо до министъра е новооткрит факт, но съдът е следвало въз основа на това да изложи мотиви по него, за което бе сезиран с писмената защита, тъй като реално ищцата не е знаела за него, за да изложи

твърдение в тази връзка в ИМ.

Подчертава се, че в началото на месец октомври 2023г. по сигнали на ищцата е бил извършен вътрешен одит от Министерството на културата в ДКТ „К. В.“- Пазарджик и за който одит се твърди, че доказва основателността на сигналите, както и това, че се установени и редица други нарушения при този работодател, включително и от неговия представител.

Моли се съдът да приеме, че от страна на работодателя е налице ексцес за търсене на дисциплинарна отговорност от ищцата и то с несъстоятелни правни аргументи.

В заключение се моли да се приеме, че е налице материална незаконосъобразност на процесната заповед, тъй като и обвиненията по точки 1, 5 и 7 от процесната заповед не почиват на законно основание.

Искането е да се постанови решение, с което да се отмени изцяло обжалваното с Решение №1047 от 13.10.2021г. постановено по гр.д. №2545/2022г. по описа на РС- Пазарджик и се постанови друго, с което се уважат предявените срещу ДКТ „К. В.“- Пазарджик, представлявана от директора искове, а именно:

1. Да се признае уволнението на ищцата от ДКТ „К. В.“- Пазарджик със Заповед рег.№ РД 10-13/13.07.2022г., издадена от директора Г. А., поради налагане на дисциплинарно наказание „уволнение” и прекратяване на трудовото й правоотношение- за незаконно и се отмени, като се отмени и отмените и наложеното й дисциплинарно наказание „уволнение”, също като незаконно, което представлява първия иск с правно основание чл.344, ал.1, т.1 КТ.

2. След като уважите иска и признаете уволнението за незаконно и го отмените, то се моли да се уважи и иска по чл.344, ал.1, т.2 от КТ, като се възстанови на предишната работа Й. Г. И. на длъжността „главен счетоводител” при ДКТ „К. В.- Пазарджик, където тя е работила до датата на уволнението й- 13.07.2023г. с постоянен трудов договор. Във връзка с този иск се моли да се вземе предвид направеното от страна на ищцата още с исковата молба възражение, че в процесната заповед няма произнасяне за прекратяване на нейното трудово правоотношение, което е факт. Има само цифрово посочване на чл.330, ал.2, т.6 от КТ. При това положение, ако съдът приеме, че реално ищцата е само наказана с дисциплинарно наказание

„уволнение“, но трудовото правоотношение не е прекратено, то съдът дължи произнасяне в решението по този правен въпрос, включително и е диспозитив в насока, че съдът не дължи произнасяне по чл.344, ал.1, т.2 от КТ, тъй като трудовото правоотношение на ищцата не е прекратявано изобщо.

3. Моли за се уважи иска по чл.344, ал.1. т.3, във връзка с чл.225. ал.1 КТ, като се присъди обезщетение на Й. Г. И. в размер 25015,43лв. за оставането ѝ без работа в продължение на 6 месеца, по смисъла на чл.344, ал.1, т.3, във връзка с чл.225, ал. 1 от КТ, считано от 13.07.2023г.-датата на която незаконната заповед е била връчена на ищцата и тя е останала без работа, ведно със законната лихва върху тази сума до окончателното ѝ изплащане.

В случай, че се приеме, че са налице данни за неспазена процедура по чл.193 КТ. се моли да се постанови решение, като се уважат направените искания по точка 1 до 3 от петитума без да се разглеждат спора по същество, на основание чл.193. ал.2 от КТ.

Моли се съдът да съобрази решението по този иск с ТР №2/2013г. по ТД №2/2013г. на ОСГК па ВКС.

Моля да се присъдят направените по делото съдебно-деловодни разноски и изцяло изплатен адвокатски хонорар, съобразно представен и приети списък по чл.80 от ГПК за двете инстанции.

С въззивната жалба са направени доказателствени искания. Същите се изразени в искане съдът да допусне назначаване на арбитражна СПЕ от 7 вещи лица, които след като се запознаят с делото, с приетите по него писмени и гласни доказателства и най- вече показанията на св. Ал. Ж., приетите по делото три СПЕ с приложените към тях сравнителен материал, да отговори на въпроса:

В коя от експертизите е даден правилен отговор на въпроса: Подписът, поставен за „Ръководител“ в Допълнителното трудово споразумение от дата 01.07.2018г. към трудов договор №26 от 05.01.1988г., положен ли е от лицето А. Г. Ж.?

Моли се вещите лица да не бъдат тези по вече назначените експертизи.

Моли се да се даде възможност за допълнителна обосновка на това доказателствено искане.

Моли се съдът, на основание чл.192 от ГПК да се изиска доклад от одит, извършен звеното за вътрешен одит, подчинен пряко на министъра на културата в Министерството културата в началото на месец октомври 2023г., който одит е извършен по сигнали от въззивния жалбоподател. Искането е свързано и с твърдение, че ищцата е подложена тормоз от страна на директора във връзка с тези сигнали за нередности при работодателя и че той реално е искал да я уволня дисциплинарно, изразено от него в нарочно писмо до министъра на културата, което бе посочено и е с изх. № РД-18-164 от 03.06.2022г. за да не му пречи.

В срокът по чл.263, ал.1 от ГПК от другата страна в процеса- ДКТ „К. В.“, със законен представител- Г. А., чрез процесуалния му представител адв.К. К. е постъпил писмен отговор. В него е изложено становище, че депозираната въззивна жалба е частично процесуално допустима. В този аспект се сочи, че видно от мотивите на първостепенния съд е възприето, че ищцата не е извършила вменените ѝ с уволнителната заповед дисциплинарни нарушения по т.3 и 4, а по т.2 и 6 не били доказани, поради което те не стоят в основата на отменителното решение. С оглед на това се приема, че ищцата няма правен интерес да обжалва решението по отношение в тази част.

По отношение на основателността на въззивната жалба се счита, че тя е неоснователна. В този смисъл се приема, че при издаване на уволнителната заповед от страна на ответника са спазени императивните материалноправни и процесуалноправни предпоставки, а съдът не е нарушил твърдените законови разпоредби.

Относно необосноваността на решението и това, че същото е постановено при съществено нарушение на съдопроизводствените правила се приема, че съображения са неоснователни, тъй като не отговарят на материалите по делото, а посочените съдебни решения са неотносими към делото.

Сочи се, че времето на извършване на нарушенията по т.3 и 4 не следва да се анализира по изложените по- горе съображения, а по т.5 изрично е посочено, че това е в края на месец май 2022г. и правилно съдът го е възприел.

Визира се, че за да е правно релевантно не е необходимо времето да е уточнено по ден и час, а е достатъчно да е конкретизирано, като период.

Приемат се за необосновани твърденията, че св.К. не е посочила годината на откриване на нарушението по т.1, тъй като това се установява от показанията ѝ в протокола от съд. заседание от 12.10.2022г., л.11, където тя в началото е пояснила за коя година става въпрос - 1.06.2022г., а по-късно е посочила и периода на откриване на нарушението на директора- края на м. май.

Твърди се, не отговаря на действителността, че времето на извършване на нарушенията се извличало от свидетелските показания, а не били посочени в уволнителната заповед. Приема се, че двете обстоятелства се поднасят превратно, тъй като, видно от заповедта на работодателят, както и видно от решението, нито първия, нито съдът са нарушили разпоредбата на чл.195 ал.1 от КТ. В уволнителната заповед подробно са отразени вменените дисциплинарни нарушения, извършени от ищцата. Посочено е времето на извършването им, както и фактологията в какво се изразяват. Въз основа на свидетелските показания са доказани времената на извършване на отделните нарушения.

Отразеното в заповедта увреждане на имуществото на ДКТ е факт, който се извежда от нарушението на Й. И., посочено в т.1 от заповедта и представлява разликата между действително следващото се възнаграждение на И. и завишеното от нея въз основа на нелегитимното ДТВ от 1.07.2018г.

Визира се, че е вярно посоченото в писмените бележки на въззивника на л.4, че има непознаване на основни правни понятия и най-вече счетоводни, банкови и др., само, че умишлено или неволно не е посочено за кой и за какво точно се отнася това.

Твърди се, че вярно е, че законодателят е посочил, че уволнителната заповед следва да бъде мотивирана, но не е посочил, че в нея трябва да се сочат и доказателства в подкрепа на мотивите. Това е допълнено подвеждащо от страна на въззивника.

Относно показанията на св. К. се сочи, че това, че тя работи също в ДКТ не се отразява на достоверността на показанията ѝ. В противен случай, ако е била недобросъвестна, тя е могла да посочи и конкретна дата, както и да го заяви не два пъти, а много пъти, както и да изложи и др. факти в подкрепа на тезата на работодателя ѝ.

Сочи се, че времето на извършване на вмененото нарушение по т.1

може да бъде конкретизирано по дни или периоди- части, от годината. Отразяването на последните обстоятелства е правно релевантно за конкретизиране на времето, тъй като законодателят не е посочил изискването за ден, месец и година, а родовото понятие „време“, което не се изчерпва с конкретна дата.

Визира се, че след като е установено, че работодателят е открил нарушението в края на м. май 2022г. и това е доказано от св.К. и обясненията на директора Г.ов, видно от протоколите от съд. заседания от 12.10 и 23.11.2022г., което не е оборено от ищцовата страна, следва да се приеме, че правилно първостепенния съд е приел, че не е нарушена разпоредбата на чл.194 ал.1, както и на чл.193 и чл.195 от КТ.

Относно възражението относно разпоредбата на чл.193 от КТ се приема, че то е преклудирано, тъй като не е въведено в исковата молба, като нарушение и не следва да бъде предмет на доказване от доверителят ми, нито на обсъждане и изграждане на изводи за законосъобразността на процесната заповед от съда.

Приема се, че независимо от последното, правно ирелевантно е, че ищцата не била знаела, че обясненията ѝ щели да бъдат входирани в ДКТ, макар, че това е неин защитен нюанс. Приема се, че да се твърди във въззивната жалба, че тя едва в съдебно заседание е разбрала, че обясненията ѝ били входирани и това нарушение ли е, и какво, тъй като е неясно от позицията ѝ е несериозно, като възражение.

Твърди се, че ответникът, в качеството му на работодател, не е длъжен да уведомява ищцата предварително, че е започнал процедурата по уволнението ѝ. Няма задължение за ръководителя на ДКТ да поставя резолюция върху обясненията ѝ, че се е бил запознал с тях, за да го разбере и ищцата. Последният е поискал процесните обяснения от нея преди уволнението ѝ, в изпълнение на разпоредбата на чл.193 ал.1 от КТ, чел ги е, анализирал ги е, наред с останалите доказателства и ги е използвал при изготвянето на уволнителната заповед.

Сочи се, че жалбоподателят не е отчел, че в разпоредбата на чл.193, ал.1 от КТ императивно са посочени две задължения за работодателя, които той може да приложи алтернативно едно от тях по свой избор- да изслуша работника или служителя или да приеме писмените му обяснения. Той е

приложил втората алтернативно и за него не съществува задължение да прилага кумулативно и първата алтернатива- да изслушва ищцата, макар, че за отделните нарушения той я е изслушал и устно, но след това е приложил цялата процедура писмено, което дори се признава и във въззивната жалба.

Счита се, че не следва да се възприемат съображенията относно не получаването и не приемането на обясненията от работодателят и тяхното не обсъждане от него.

Сочи се, че видно от искането до „ИТ“ за издаване на разрешение за уволнение са посочени и исканите, и дадените обяснения от Й. И., като същите са описани и приложени към посоченото искане. Така, че да се твърди, че работодателят не бил получил и не се бил запознал с обясненията на ищцата, но ги е изпратил на „ИТ“ е несериозно.

Приема се с оглед на изложеното, че е неоснователно искането за прилагане разпоредбата на чл.193 ал.2 от КТ.

Визира се, че правно ирелевантно е дали в съдебно заседание при приключването на делото е пледиране лаконично, а подробните съображения да се изложат в писмени бележки, както и препращането към писмените бележки.

Твърди се, че не отговаря на действителността, че работодателят не е мотивирал уволнителната заповед, като с това е нарушил разпоредбата на чл.195, ал.1 от КТ. В същата подробно са отразени от фактическа страна същността на вменените дисциплинарни нарушения, извършени от ищцата. Посочено е времето на извършването им. Това е необходимо и достатъчно за мотивирането на заповедта.

Сочи се, че при налагане на дисциплинарното наказание, КТ не изисква да се посочват видовете дисциплинарни наказания за всяко едно от вменените нарушения, тъй като тук е неприложима съвкупността за наказания, както е при НК. Принципите за санкциониране по КТ и НК са различни, като за множеството дисциплинарни нарушения се налага едно наказание. Мотивите към уволнителната заповед обхващат времето на извършване на вменените дисциплинарни нарушения чрез действия или бездействия, както и тяхната същност от фактическа страна.

Твърди се, че няма основание да се приема довода, че работодателят не

бил спазил разпоредбите на чл.190, ал.2 и чл.189, ал.1 от КТ, както и съображенията въз основа на препращането към писмените бележки на л.15, 16, което не било отчетено от съда и било абсолютен пример, че с това последния бил допуснал съществено процесуално нарушение по смисъла на чл.236 ал.2 от ГПК.

Счита се, че не следва да се възприемат съображенията, изложени в позоваването на Решение № 60329/21.12.2021г. по к.гр.д. № 838/2021г. на ВКС, 4-то гр.о., тъй като то е неотносимо към настоящия казус. Посоченото решение се отнася за случай когато единственото основание за дисциплинарно уволнение е чл.190, ал.1, т.3 от КТ, докато в настоящия случай системността на дисциплинарите нарушения е едно от основанията, наред с по т.4 и 7 на ал.1 на чл.190.

Приема се, че всички нарушения са индивидуализирани и мотивирани по отделно, а не бланкетно, като системност, както се твърди.

Твърди се, че не е вярно, че авторството на подписа за директор в ДТС от 1.07.2018г. не е относим към предмета на делото, макар, че злоупотребата на доверие е налице и без това, но наличието му е от значение, с оглед установяване тежестта на това дисциплинарно нарушение. Дори да не се споменава в т.1 от заповедта, то значимостта му за делото се извежда от систематическото тълкуване на отделно вменените нарушения.

Приема се, че прецизността във въззивната жалба е обхванала само част от съображенията на съда за приемането на тройната експертиза, като се изважда от контекста на цялостните мотиви за това. В тази насока си визира, че са подминати съображенията на съда, че уважава доказателственото искане на адв.К. за назначаване на т.нар. „арбитражна експертиза“ /л.17 от протокола от съдебно заседание от 15.03.2023г./, в което са изложени съображенията за това, като не фигурира. Исканата експертиза във всички случаи трябва да бъде от равен или по- голям брой членове от предходната, която се оспорва, но това не е необходимо да се коментира повече, като възражение, тъй като е в противоречие с правните принципи и практика. Освен това съдът не е определил последващата експертиза, като „арбитражна“, което е различно от искането за такава.

Приема се, че необясним е упрека към съда, че нямал право въз основа на служебното начало за допускане на такава експертиза. Необосновано се

насочват действията на съда за съобразяване с чл.201 от ГПК, което е волно или неволно неправилно тълкуване на закона. Тук не става въпрос за допълнително заключение или на неразбиране на същността на последната експертиза. Явно е подмината разпоредбата на чл.195, ал.1 от ГПК, че исканията за назначаване на вещи лица може да произхожда, както от страните, така и служебно, което е в съответствие с разпоредбата на чл.7 от ГПК.

Твърди се, че хипотетични и немотивирани са съображенията за методологията на изготвяне на петорната експертиза. Освен това съдът не е възложил задача на последната експертиза да ревизира предходните две, поради което некоректно се упреква.

Сочи се, че основното съображение за вменените, взаимно свързани нарушения, по т.1 и 2 е, че по описания начин, чрез използване на неистински документ, който е и с невярно съдържание, тя е присвоила от театъра сума, която се явява разликата между последното ѝ редовно брутно трудово възнаграждение, валидно до края на 2021г. и начисленото такова в по- голям размер, с оглед на ново представеното ДТС. Макар и да са посочени, като две отделни нарушения, те в същност представляват едно в развитие. От началото на 2022г., Й. И. е започнала да си начислява трудово възнаграждение в размер на 3190лв. за месеците януари и февруари, като и сумата в размер на 3400лв. за месеците март- април, вместо посоченото по-горе действително възнаграждение.

Твърди се, че след като ДТС е оформено в неприсъствен ден- 1.07.2018г., което е ден неделя и е неработен, почивен, ден, то споразумението не се обхваща от трудовите функции и на двамата и поради това е нищожно и не поражда отразените в него правни последици.

Визира се, ищцата няма материалното право да го предявява, тъй като са изминали повече от три години от съставянето на представеното от нея допълнително трудово споразумение от 1.07.2018г., поради което е погасено по давност, съгласно чл.358, ал.1, т.3 от КТ. Ползването на процесното ДТС, подписано от друг, предходен законен представител на работодателя, няма правна стойност по отношение на вече новия работодател и законен представител. В тази насока, по посочения начин тя е присвоила суми, които не ѝ се полагат. За да направи това, тя е използвала и качеството си на

длъжностно лице „главен счетоводител“, за да може да внася промени в изплащателната ведомост за размера на възнаграждението ѝ, с което в действителност е злоупотребила с доверието на работодателя си.

Относно възраженията за незаконосъобразност на решението се приема, че те са неоснователни, тъй като не отговарят на материалите по делото, а посочените съдебни решения са неотносими към делото.

Становището е, че и се обсъждат едни и същи обстоятелства, като възражения, тъй като твърдяната незаконосъобразност на решението е родово понятие и тя обхваща както нарушенията на съдопроизводствените правила, на материалния закон и необосноваността, а не е нещо различно от последните.

Относно твърдението, че „уволнението е незаконосъобразно, поради нарушаване на изискването на чл.193 ал.1 КТ се сочи, че такова е наведено и в първата част на въззивната жалба.

Относно твърдението, че „по делото се доказало, че заповед рег. № РД-10-13/13.07.2022г. на директора на ДКТ „К.В.“- Пазарджик е издадена в противоречие с материалния закон- КТ, което я правило незаконосъобразна“ се визира, че позоваването на мотивите на съда относно, че дисциплинарните наказания посочени в т.3 и 4 от процесната заповед не отговаряли на императивните изисквания на чл.195 ал.1 от КТ, тъй като работодателят не бил посочил дата или период на извършването им, както и по т.2 и 6, че ответникът не бил успял да проведе пълно и главно доказване, че тези нарушения са били извършени от ищцата е необосновано, тъй като и самия съд по тези нарушения е изготвил необосновани мотиви.

С оглед на сочените останали три дисциплинарни нарушения по п.1, 5 и 7 се моли да не се възприемат изложените съображения. Счита се същите за необосновани и неоснователни. В тази насока се визира, че времето на извършване на нарушенията по т.1 и 2 е посочено, че е в началото на м. януари 2022г., което е достатъчно ясно конкретизирано, с оглед изискванията на чл.194 от КТ, за да не бъдат нарушени правата на ищцата.

Твърди се, че част от посочените възражения, не подлежат на обсъждане, тъй като не са относими към предмета на спора.

Визира се, че в едно от възраженията отново се поставя и приповтаря

въпроса за твърдяното нарушение на разпоредбата на чл.195 ал.1 от КТ, че уволнителната заповед не била мотивирана. В тази връзка се твърди, че с оглед императивния ѝ характер законодателят е определил, че за мотивирането е необходимо работодателя да посочи времето на извършване на дисциплинарното нарушение и фактическите обстоятелства на изпълнителното деяние- действие или бездействие, на нарушението.

Приема се, че след откриване на нарушенията в края на м. май 2022г., работодателят е провел процедурата за дисциплинарно уволнение, съгласно разпоредбите на КТ, като е издал процесната заповед в законния двумесечен срок от узнаването на нарушенията. Поради това се счита, че не е налице, както злоупотреба с права от страна на работодателя, нито са налице нарушения по КТ. В тази насока се визират показанията на св. К..

Сочи се, че правилно съдът е възприел, че е неоснователно възражението, „че с процесната заповед е наложено само дисциплинарно наказание „уволнение“, като в нея нямало нито диспозитив, нито какъв то и да било текст, освен само цифрово посочване на чл.330, ал.2, т.6 от КТ, че се прекратява трудовото правоотношение на ищцата“. В този смисъл се сочи, че същността на дисциплинарното наказание по чл.188, т.3 от КТ „уволнение“ е прекратяването на трудовото правоотношение, което е видно от разпоредбите на чл.335, ал.2, т.3, във връзка с чл.330, ал.2, т.6 и във вр. с чл.188, т.3 от КТ. Поради това се приема, че ответникът не е нарушил разпоредбата на чл.335, ал.1 от КТ. В ал.2, т.3 е посочено кога и как се счита прекратено трудовото правоотношение в случаите на прекратяване без предизвестие, каквото е дисциплинарното уволнение.

Налагането на дисциплинарното наказание „уволнение“ и прекратяването на трудовото правоотношение може да бъде извършено и с един документ, тъй като това не противоречи на КТ и на съдебната практика.

Твърди се, че правно ирелевантно за законосъобразността на уволнителната заповед е обстоятелството, че в нея е пропуснато да се определи обезщетението на ищцата по чл.224 ал.1 от КТ, тъй като това е право на ищцата, но не и задължение на работодателя. Това е свързано и с друг пропуск от работодателя, който е в интерес на ищцата, а именно да ѝ се удържи едномесечна брутна заплата, поради дисциплинарното уволнение. Няма законова пречка тези финансови взаимоотношения да се уредят

допълнително, но и двете не се отразяват на правилността на заповедта.

Твърди се, че в обстоятелствената част на исковата молба се коментира обезщетението по чл.224 от НТ, но в диспозитива няма предявен такъв иск, какъвто ищцата е могла да предяви наред с исковете по чл.344, ал.1, т.1 - 3 от КТ.

Сочи се, че правилно първостепенния съд е приел в мотивите си, че е налице е системност в извършване на дисциплинарни нарушения от ищцата И., тъй като са налице повече от три деяния, изразяващи се в действия или бездействия на ищцата при изпълнение на трудовата ѝ функция. Това е един израз на нейната упоритост и продължителност по време на извършване на дисциплинарни нарушения. Това се отнася, както за дисциплинарни нарушения по т.1, така и за тези по т.5 и 7, както и за останалите.

Моля се, да не се възприема наведената съдебна практика на ВКС, тъй като тя е неотносима към настоящия казус. За никое от тях ищцата не е санкционирана преди това.

Приема се, че неубедително е твърдението, че работодателят е бил изложил бланкетно „системността“ на дисциплинарни нарушения. Същите са индивидуализирани по време и фактическо отношение. □

Претендират се разноси, направени пред настоящата въззивна инстанция.

По отношение на доказателствените искания на ищцата- въззивник се моли същите да бъдат оставени без уважение.

С писмения отговор е поискано да се приеме, като писмено доказателство извадка от фактура, но е констатирано от съда, че тя не е приложена към него. Ето защо е прието, че с него не са направени доказателствени искания.

Адв. П.: - Нямам възражение по доклада. Поддържам въззивната жалба. Поддържам заедно с нея направените две доказателствени искания, като Ви моля да приемете, че на страница 21 съм ги обосновал защо ги поддържам, най- вече, че стигнахме до парадокс в първата инстанция, че колегата поиска арбитражна експертиза и в крайна сметка нищо не се получи. С оглед наличието на мотиви, изложени в исковата молба по отношение на

дискриминация, тормоза извършен от страна на директора върху моята доверителка съм поискал одитен доклад, който не е в полза на директора. Одитният доклад обхваща периода включително когато моята доверителка е била на работа. Защо сега е направен доклада, защото е след съдебното решение и със смяната на ръководството в министерството прие, че нейните жалби са основателни и се назначи този одитен доклад, който вече е в прокуратурата. Оспорвам писмения отговор. Моля да не уважавате направеното доказателствено искане в писмения отговор, постарах се да намеря такова нещо, което колегата е приложил. Към неговия писмен отговор няма фактура. Моля да отхвърлите това доказателствено искане. Представям списък на разноските.

Адв. К.: - Нямам възражение по доклада. Оспорвам въззивната жалба, с оглед конкретните съображения изложени в отговора, като поддържам отговора. Моля да не уважавате доказателствените искания, както съм се обосновал в самия отговор. В ГПК няма видова експертиза арбитражна. Това е терминология на практиката. Дали в моите изявления е употребена арбитражна или не е без значение. Важното е, че съдът е назначил експертиза, която независимо от предходните две, които са противоречиви е дала становище. Тя по своето естество представлява точно арбитражна експертиза.

За доклада също съм взел отношение, че е неоснователно искането. Той е неотнормим към фактологията, която е изложена в исковата молба. С него не се оспорва нито едно от нарушенията. Тук са твърдени нарушени лични отношения, за тормоз и психологически терор от страна на директора по отношение на ищцата е неотнормимо, но в тази насока ако Вие допуснете това искане, макар че считам, че е неотнормимо и не следва да се уважава, аз съм в състояние да представя този доклад заедно с последващите документи, че одитът не е приключил, има Заповед на Министъра на културата за продължаване на този одит. Така, че както прецените. По отношение на тази фактура, в съдебно заседание от 23.11.2022г. на страница 9 и страница 10, когато е представяно и обсъждано основанието за тази фактура, а именно за проследяване разговорите между свидетеля А. Ж., директора Г. А. и разговорите между ищцата и А. Ж. с оглед установяване достоверността на показанията на А. Ж., който установява към кой момент за кой път бил разговарял с Г. А., което се опровергава от тази разпечатка за телефонните разговори. С оглед на тези съображения моля да оставите без уважение

въззивната жалба, като ни присъдите разходите, за което представям списък и платежно нареждане, че разходите са преведени.

Адв. П.: Ние нямаме разговорите по съдържание, имаме някаква хронология. Тя е представена от ответната страна, не е официално изискана. Одитът касае други театри, по отношение на този театър е приключил и е в прокуратурата. Това, което казва колегата не е вярно.

По отношение направеното доказателствено искане във въззивната жалба да бъде допуснато назначаването на арбитражна съдебно почеркова експертиза от 7 вещи лица, съдът запознавайки се с така направеното искане и конкретно въпросът, който следва да бъде зададен на вещите лица намира, че същото следва да бъде оставено без уважение, дотолкова доколкото по делото са събрани доказателства, писмени и гласни, които не дават основание, че с уважаването на настоящето ще бъде допълнена до настоящия момент фактическата обстановка по делото, касаеща съществото на спора.

Относно направеното искане да бъде изискан доклад за одит, извършен от Звеното за вътрешен одит подчинен пряко на Министъра на културата в Министерство на културата, в началото на месец октомври 2022г. съдът намира, че това доказателствено искане би имало значение по съществото на спора и като такова следва да бъде уважено.

Относно направеното искане за прилагане като писмено доказателство на фактура с приложения извлечение от разпечатка за мобилни номера, съдът намира, че искането за приемане на същото е направено пред първоинстанционния съд, настоящата инстанция приема, че Районният съд мотивирано е отказал приемането на това писмено доказателство, като споделя изцяло изведените в тази насока доводи. В този смисъл приема и, че не е допуснато процесуално нарушение за събиране на доказателствата по делото по смисъла на чл.266 ал.3 от ГПК, с оглед на което това доказателствено искане следва да бъде оставено без уважение.

Предвид горното, съдът

О П Р Е Д Е Л И :

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ направеното доказателствено искане от страна на защитата на жалбоподателя за назначаване на арбитражна съдебно

почеркова експертиза.

УВАЖАВА направеното искане на защитата на жалбоподателя за изискване на посочения във въззивната жалба доклад от одит, който да бъде изискан от Министерство на културата.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на защитата на въззиваемата страна за приемане като писмено доказателство на фактура, съдържаща извлечения от разпечатки от мобилни номера.

Адв. К.: С оглед на Вашето определение за уважаване на доказателственото искане относно одита на ДКТ представям писмо от Министъра на културата до Директора на ДКТ от 7 ноември, че одитът не е приключил както и, че е продължен срока за одит, ведно със Заповед на министъра. В тази насока представям и писмо на директора на ДКТ до министъра на културата относно изготвянето на одит, което е относимо. Информацията, че одитът е приключил и докладът е изготвен, явно вътрешната информация е недостоверна. Моля тези документи да бъдат приети като писмени доказателства, защото са относими.

Адв.П.: Моля да приемете писмените доказателства и моля да оставите определението в сила, защото заповедта издадена на 26.10.23г. във връзка с извършен одит, град Пазарджик го няма. Говорим за одит, който е извън град Пазарджик. Да не се ревизира определението и моля да остане в сила.

Адв. К.: Аз не съм искал да се отмени определението. В писмото на Министъра до Директора пише, че одитът не е приключил.

Адв. П.: Самото писмо прави още повече нашият довод, че е относим този одит.

Съдът намира, че представените от адв. К.а писмени доказателства следва да бъдат приети като доказателства по делото, поради което

О П Р Е Д Е Л И:

ПРИЕМА писмо рег. № 93-00-2280 / 07.11.23г. на Министъра на Културата до Директора на ДКТ.

ПРИЕМА писмо изх. № РД-18-181 / 18.10.23г. до Министъра на културата.

С оглед даване възможност да бъде представен искания документ

делото следва да бъде отложено за друга дата, поради което съдът

О П Р Е Д Е Л И

ОТЛАГА делото и го насрочва за 17.01.2024 г. от 10.15ч. за която дата страните уведомени.

Да се пише писмо до Министерство на културата в смисъла, в който се уважава доказателственото искане.

Протоколът се изготви в съдебно заседание, което приключи в 10.49 часа.

Председател: _____

Секретар: _____